

Sygn. akt IX Ka 623/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lipca 2020 roku

Sąd Okręgowy w Toruniu IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia SO Jarosław Sobierajski (spr.)

Sędziowie SO: Justyna Kujaczyńska-Gajdamowicz

Lech Gutkowski

Protokolant: st. sekr. sąd. Magdalena Kaiser

przy udziale przedstawiciela Naczelnika (...) w T. J. S.

po rozpoznaniu w dniu 19 czerwca 2020 roku

sprawy **J. N.**, oskarżonego o przestępstwa z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 61 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 9 § 3 kks na skutek apelacji wniesionej przez Naczelnika (...) w T.

od wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 29 stycznia 2019 roku, sygn. akt VIII K 359/17

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa;

III. zasądza od Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Toruniu) na rzecz oskarżonego J. N. kwotę 840 (osiemset czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów ustanowienia obrońcy w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IX Ka 623/19
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	o	
CZEŚĆ WSTĘPNA		

Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 29 stycznia 2019 r. o sygn. akt VIII K 359/17

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

Granice zaskarżenia**Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

Ustalenie faktów

Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	J. N.	niekaralność oskarżonego	aktualna karta karna	920
Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

Ocena dowodów

Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
2.1.1.1	aktualna karta karna	wystawiona przez uprawniony podmiot

Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych oraz pośrednio wyartykułowany zarzut obrazy prawa procesowego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Z treści apelacji wynikało, że podnosząc zarzut błędu w ustaleniach faktycznych skarżący zmierzał w istocie do wykazania, że analiza dowodowa leżąca u podstaw rozstrzygnięcia uniewinniającego wydanego wobec oskarżonego była wadliwa.</p> <p>Stanowiska tego nie można jednak było podzielić. Wbrew temu, co wynikało z apelacji, przyjęcie, że brak było wystarczających podstaw do podważenia wyjaśnień oskarżonego, z których wynikało, że zakwestionowane w akcie oskarżenia, jako nierzetelne, faktury VAT dokumentowały rzeczywiste zdarzenia gospodarcze, poprzedzone zostało prawidłową analizą dowodową.</p> <p>Nie sposób było zgodzić się ze skarżącym, że dowolne było stwierdzenie sądu meriti, że wspomniane wyjaśnienia jawiły się jako wiarygodne w świetle zeznań przesłuchanych świadków oraz zgromadzonych dokumentów.</p>		

Brak było podstaw do przyjęcia, że wskutek "bezpodstawnego oddalenia przedstawionych przez oskarżenie dowodów związanych z inną działalnością gospodarczą prowadzoną przez oskarżonego", sąd błędnie ocenił moc dowodową fotografii dołączonych do spornych faktur VAT, uznając je za dowód potwierdzający dokonanie transakcji sprzedaży złota nimi objętych. Owymi dowodami, których bezpodstawnie sąd nie przeprowadził, miały być według skarżącego orzeczenia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego oraz Naczelnego Sądu Administracyjnego dotyczące spółki (...), którą wcześniej prowadził oskarżony i która także zajmowała się obrotem złotem. Tyle, że w rzeczywistości oskarżyciel nie złożył w toku postępowania wniosku dowodowego zmierzającego do wprowadzenia ww. orzeczeń sądów administracyjnych w poczet podstawy orzekania. Ograniczył się on jedynie do ogólnikowego wskazania na rozprawie na potrzebę dokonania analizy treści wspomnianych rozstrzygnięć, nieodnoszących się wprost do przedmiotu niniejszej sprawy, albowiem dotyczących działalności gospodarczej, którą oskarżony prowadził pod inną firmę we wcześniejszym okresie (k. 757). Z jego twierdzeń nie wynikało natomiast ani o jakie konkretnie orzeczenia chodziło, ani do wykazania jakich konkretnie okoliczności istotnych z punktu widzenia przedmiotowej sprawy zmierzać miałyby taki dowód, co uniemożliwiało potraktowanie ich jako wniosku dowodowego, do którego winien był się ustosunkować sąd. Inną rzeczą było, że skarżący przydawał

wspomnianym orzeczeniach sądów administracyjnych nadmierne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Okoliczność, że w ich treści stwierdzono, że zdjęcia rzeczy mogących przypominać z wyglądu próbki złota, które były przedmiotem analiz w postępowaniu, w którym zapadła kontrolowana przez owe sądy decyzja, nie mogły stanowić dowodu przesądzającego, że faktycznie miały miejsce transakcje sprzedaży złota objęte fakturami VAT, do których były załączone, nie dyskwalifikowała wcale innych zdjęć, które w przedmiotowej sprawie przedłożone zostały jako potwierdzenie dokonania innych transakcji, które miały zostać przeprowadzone przez oskarżonego w ramach prowadzenia innej działalności gospodarczej, w innym okresie, mimo że też miały być na nich utrwalone transakcje sprzedaży blachy złota. Sąd karny, korzystający również na gruncie postępowania karnego skarbowego, z samodzielności jurysdykcyjnej, nie jest związany wyrokami sądów administracyjnych, ani tym bardziej zawartymi w ich uzasadnieniu wnioskami co do oceny mocy dowodowej określonych kategorii dowodów i nie tylko uprawniony, ale wręcz zobowiązany jest do przeprowadzenia samodzielnej analizy każdego z dowodów zgromadzonych w sprawie, w której orzeka. Z powołaniem się na wspomniane prawomocne orzeczenia sądów administracyjnych sąd meriti nie mógłby zatem pominąć zdjęć przedłożonych przez oskarżonego wraz z fakturami VAT jako kompletnie bezwartościowych. Zawarte w nich stwierdzenia mogłyby stanowić co najwyżej jeden z argumentów przemawiających

przeciwko przyznaniu waloru wiarygodności tymże dowodom. Nawet w takiej sytuacji brak uwzględnienia przez sąd ww. dowodów nie dawałby jednak podstaw do podważenia zaskarżonego rozstrzygnięcia, które oparte zostało na stwierdzeniu, że wyjaśnienia oskarżonego znajdowały potwierdzenie w innych dowodach. Z analizy pisemnych motywów orzeczenia wynikało, że to nie przyjęcie, że w świetle dowodów w postaci zdjęć przedstawionych wraz z fakturami było niewątpliwe, że transakcje sprzedaży złota udokumentowane fakturami miały naprawdę miejsce, legło u podstaw uniewinnienia oskarżonego. Sąd meriti, który przeanalizował nie tylko te, ale i pozostałe dowody, wydał bowiem wyrok uniewinniający dlatego, że stwierdził, że istnieje szereg dowodów, m.in. wspomniane zdjęcia, łącznie uwiarygadniających wyjaśnienia oskarżonego o tym, że transakcje miały miejsce, które nie zostały skutecznie podważone w toku przeprowadzonego postępowania.

Skarżący niezasadnie twierdził też, że w rzeczywistości wykluczone było przyjęcie, że za daniem wiary wyjaśnieniom oskarżonego przemawiały zeznania świadków. Zarzut dokonania pobieżnej oceny tych dowodów nie zasługiwał na uwzględnienie.

Trafne było stwierdzenie, że wyjaśnienia oskarżonego znajdowały wsparcie w relacjach osób, którym odsprzedał on złoto: K. S., W. Ś., W. J. i B. J.. Z ich zeznań nie wynikało, by wszczęte zostało wobec nich postępowanie dotyczące posłużenia się nierzetelnymi fakturami, więc

nie mieli oni interesu w tym, by za wszelką cenę wykazywać, że transakcje zakupu złota udokumentowane fakturami VAT, wymienionymi w pkt 2 aktu oskarżenia, rzeczywiście miały miejsce. Po dokonaniu ich analizy sąd meriti słusznie nie dopatrył się żadnych okoliczności stwarzających wątpliwości co do wiarygodności ich twierdzeń, że rzeczywiście zakupili oni od oskarżonego złoto w okolicznościach wynikających ze wspomnianych dokumentów. Skarżący niezasadnie zaliczył do nich, zarzucając sądowi dokonanie pobieżnej oceny zeznań K. S., wskazanie przez nią błędnej daty dokonania transakcji z oskarżonym. Zgodnie z obowiązującymi w procesie karnym zasadami oceny dowodów, na podstawie pomyłki co do tego rodzaju okoliczności nie sposób byłoby dyskwalifikować, jako niewiarygodnych, zeznań dotyczących kilku transakcji, które miały miejsce kilka lat temu, pochodzących od osoby, która dokonuje w toku prowadzonej działalności gospodarczej licznych transakcji. Abstrahując od powyższego zauważyć należało, że w istocie - wbrew temu, co twierdził skarżący - wcale nie było tak, że K. S. stwierdziła, że zakupiła złoto od oskarżonego w ramach działalności (...)w 2013 roku, a więc wówczas gdy jeszcze nie prowadził on takiej działalności. K. S. zeznała wszak, że "współpracę z tą firmą prowadziłam w roku 2013 lub 2014" (k. 861v.).

Nie było też prawdą, że uwadze sądu meriti umknęło istnienie sprzeczności między relacjami S. G. oraz wyjaśnieniami oskarżonego, które prawidłowo oceniane wykluczały wręcz przyjęcie, że podawana przez niego wersja wydarzeń polegała na prawdzie. S.

G. rzeczywiście zeznała, że kapitał zakładowy spółki oskarżonego (...) wynosił zaledwie kilka tysięcy złotych i nie miała ona żadnych innych źródeł finansowania, które umożliwiłyby jej zgromadzenie kwoty niezbędnej do sfinansowania transakcji zakupu złota, a środki na ten cel pochodziły od podmiotów, którym sprzedawał zakupione od firmy (...) złoto. Z jej słów nie wynikało wcale jednak, że chodziło o przedpłaty, jakie oskarżony otrzymywał od przyszłych nabywców. Wskazała ona wszak, że wydaje się jej, że było tak, że problem sfinansowania pierwszej transakcji został rozwiązany w ten sposób, że "należność dla firmy (...) została regulowana po sprzedaży otrzymanego od nich towaru" (k.680v.). Zeznania S. G. - wbrew temu, co wskazywał skarżący - nie pozostawały zatem w sprzeczności ani z wyjaśnieniami oskarżonego, który zaprzeczył, aby otrzymywał przedpłaty na złoto, ani z relacjami W. Ś., z których wynikało, że płatności dokonywał dopiero po otrzymaniu towaru. Taki sposób finansowania wyjaśniał też jak było możliwe, że pomimo niskiego kapitału zakładowego i niskich marży, oskarżony mógł dysponować środkami na pokrycie kosztów zakupu złota.

Nie sposób było również zgodzić się ze skarżącym, że sąd meriti przedwcześnie uznał, że wsparcie dla wyjaśnień oskarżonego mogły stanowić zeznania R. G., który utrzymywał, że (...) rzeczywiście prowadziła sprzedaż blachy złota na rzecz (...), gdyż brak było uzasadnionych podstaw do przyjęcia, że (...) na pewno nie dysponowała towarem, na którego

sprzedaż wystawiła faktury VAT, opisane w pkt I aktu oskarżenia.

Sąd meriti prawidłowo stwierdził, że na to, że tak było nie wskazywały wyniki żadnego postępowania przeprowadzonego w spółce (...). Przywołana przez skarżącego w tym kontekście decyzja wydana przez Naczelnika Urzędu Skarbowego W. M. wcale nie uzasadniała sformułowania odmiennego wniosku. Bliższa analiza treści tego ewidentnie niekorzystnego dla spółki (...) w sferze podatkowej rozstrzygnięcia, której zabrakło w apelacji, świadczyła bowiem o tym, że organy podatkowe nie stwierdziły wcale w trakcie kontroli podatkowej przeprowadzonej w ww. spółce, że nie posiadała ona złota, które mogłaby odsprzedać oskarżonemu. Z decyzji tej wynikało, że wręcz przeciwnie - na podstawie zgromadzonego w tamtym postępowaniu materiału dowodowego ustalono, że spółka (...) faktycznie dokonywała transakcji sprzedaży blachy złota, a powodem nałożenia na nią obowiązku zapłaty podatku było stwierdzenie, że transakcje te nie zostały zawarte w celu osiągnięcia zysku, tylko wyczerpywały znamiona tzw. obrotu karuzelowego, a spółka przy dołożeniu należytej staranności mogła lub powinna była wiedzieć, że uczestniczy w transakcjach karuzelowych. Spółka (...) uznana została - podobnie zresztą, jak spółka oskarżonego, z którą jej kontakty badano - za tzw. przedsiębiorstwo buforowe czyli podmiot prowadzący legalną działalność, który bezpośrednio nabywa towar od zanikających podatników i pośredniczy między nimi a podmiotami osiągniętymi

zyski (k. 61-63 decyzji - k. 713-714 akt).

Skarżący nie miał również racji wywodząc, że sąd meriti niesłusznie jako wsparcie dla wyjaśnień oskarżonego potraktował zeznania R. G. w sytuacji, gdy z szeregu dowodów i okoliczności wynikało, że R. G. nie mógł dysponować towarem, na którego sprzedaż oskarżonemu przez spółkę (...) wskazywały faktury VAT. Z wywodów skarżącego, który zarówno w uzasadnieniu aktu oskarżenia, jak i powtórnie w uzasadnieniu apelacji, odwoływał się do ustaleń co do dostawców spółki (...), świadczących o tym, że wspomniani kontrahenci budzili zastrzeżenia jako uczestnicy obrotu gospodarczego, jakie poczyniono w toku kontroli podatkowych, wynikało, że podstawowym uchybieniem sądu, które skutkowało niesłusznym stwierdzeniem, że nie było podstaw do podważenia zeznań R. G., było pominięcie dowodów dotyczących "dostawców bezpośrednich złota do R. G.". Rzecz jednak w tym, że w toku postępowania w niniejszej sprawie dowody takie nie zostały przeprowadzone. W akcie oskarżenia (k. 384) oskarżyciel zawarł wniosek o ujawnienie jedynie "analiz zebranego materiału dowodowego", w treści których omówione zostały i ocenione okoliczności wskazane w relacjach, które R. J. i J. T. przedstawili w toku kontroli podatkowej oraz inne okoliczności dotyczące ich samych, S. J. oraz K. P., wynikające z danych o ich karalności, czy baz podatkowych, mające podważać ich wiarygodność jako przedsiębiorców. Przed zamknięciem przewodu sądowego, sąd meriti materiały te uznał za ujawnione bez odczytania

wprowadzając je w ten sposób do podstawy orzekania, niemniej jednak trafnie w pisemnych motywach orzeczenia stwierdził, że ustalenia poczynione przez organy podatkowe w trakcie prowadzonych przez nie postępowań nie mogły zastępować ustaleń w postępowaniu karnym, które bazować muszą na podstawie przeprowadzonych przez sąd dowodów (k. 881). Oskarżyciel nie wystąpił natomiast na rozprawie o przeprowadzenie żadnego z dowodów, które w toku postępowań podatkowych dały asumpt to stwierdzenia, że było nieprawdopodobne, by dostawcy R. G. dysponowali towarem, który on następnie miał odsprzedać oskarżonemu. Stwierdzenie, że prosi on o przesłuchanie S. J. oraz R. J., które nie zostało wsparte wskazaniem na dane pozwalające na sprowadzenie ww. osób na przesłuchanie oraz opatrzone konkretną tezą dowodową, nie miało formy wniosku dowodowego. Inną rzeczą było, że uwadze skarżącego umknęło, że zeznania ww. osób, nawet oceniane przy uwzględnieniu okoliczności takich, jak ich uprzednia karalność, czy brak posiadania majątku - szeroko omówionych w apelacji, jako dowody w sprawie przeciwko oskarżonemu, oceniane musiałyby być w powiązaniu z innymi przeprowadzonymi w niej dowodami, z których wynikało, że w siedzibie spółki (...) dochodziło do odbioru blachy złota przywożonej przez R. G., których nie podważyło skutecznie oskarżenie. Dowody te, w postaci nie tylko faktur VAT, ale i zdjęć oraz zeznań księgowej zatrudnionej przez oskarżonego, kierowcy M. N. oraz odbiorców, którzy odkupowali złoto od oskarżonego, a bezspornie byli przedsiębiorcami

funkcjonującymi w branży jubilerskiej, uwiarygadniały okoliczności kluczowe z punktu widzenia przedmiotu niniejszej sprawy, tj. to, że doszło rzeczywiście do sprzedaży złota przez R. G. oskarżonemu oraz przez oskarżonego pięciu innym podmiotom - tak, jak wynikało to z faktur VAT. Wątpliwości co do wiarygodności R. J., S. J., J. T., czy K. P., "jako przedsiębiorców, którzy legalnie prowadzili prężne firmy obracające złotem" i sprzedali złoto R. G. trudno byłoby uznać za wystarczającą podstawę do podważania wyjaśnień oskarżonego i przyjęcia w sposób pewny, wymagany do przełamania przysługującego mu domniemania niewinności, że transakcji sprzedaży złomu złota w rzeczywistości nie było, a faktury objęte zarzutami aktu oskarżenia były nierzetelne z uwagi na to, że nie odzwierciedlały rzeczywistych zdarzeń gospodarczych.

Skarżący niezasadnie wywodził też, że dowolne było przyjęcie, że brak było podstaw do podważenia zeznań R. G., a tym samym i wyjaśnień oskarżonego, wskazując, że sąd meriti pominął dowody, z których wynikało, że zapisy na dokumentacji sporządzonej przez oskarżonego były nierzetelne w zakresie oznaczenia środka transportu. Nieścisłości w ww. zapiskach nie wykluczały wcale przyjęcia, że transakcje sprzedaży złota rzeczywiście miały miejsce tak, jak wynikało to z innych dowodów. Mogły wkraść się przez pomyłkę w związku z tym, że R. G. nie przywoził towaru za każdym razem tym samym samochodem firmowym, tylko różnymi (...), które prywatnie pożyczał od swoich znajomych. Biorąc pod uwagę wpływ

czasu i to, że transakcji było kilkadziesiąt, nie dziwiło, że R. G. nie był w stanie precyzyjnie opisać skąd miał pojazdy, którymi wykonane zostały poszczególne dostawy. Zważywszy na to, że spółka (...) nie posiadała na wyposażeniu własnego samochodu, a środków transportu grzecznościowo użyczali R. G. jego znajomi, przyjęcia, że odbyły się transporty złota, opisane adnotacjami oskarżonego dotyczącymi środków transportu, nie wykluczał też brak w księgowości spółki (...) faktur na zakup paliwa. Do podważenia twierdzeń R. G., że złoto naprawdę istniało, a dostawy się odbyły, które korespondowały nie tylko z wyjaśnieniami oskarżonego, ale i zeznaniami S. G. oraz podmiotów z branży jubilerskiej, które nabywały złoto od oskarżonego i - jak wynikało z zeznań K. S., W. Ś., W. J. i B. J. - nie zgłaszały zastrzeżeń co do jakości kupionego towaru, ani nie spotkały z zarzutem posługiwania się fakturami VAT nieodzwierciedlającymi rzeczywistych zdarzeń gospodarczych, wystarczająca nie była również okoliczność, że w księgowości spółki (...) brak było "dokumentów na inne typowe wydatki firmy handlowej", zwłaszcza, że w trakcie kontroli podatkowej, która zakończyła się wydaniem decyzji podatkowej z dnia 11 stycznia 2017 r. potwierdzono w istocie, że podmiot ten dokonywał transakcji obrotu blachą złota, a więc rzeczywiście funkcjonował.

Wniosek

zasadny

częściowo zasadny

	# niezasadny	
Zwi ę z ł e o powodach uznania wniosku za zasadny, cz ę ś c i o w o zasadny albo niezasadny.		

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE	
4.1.		
Zwi ę z ł e o powodach uwzględnienia okoliczności		
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Rozstrzygnięcie o odpowiedzialności oskarżonego - uniewinnieniu go od zarzutów popełnienia obu objętych aktem oskarżenia czynów		
Zwi ę z ł e o powodach utrzymania w mocy		
Na uwzględnienie nie zasługiwały zarzuty skarżącego zmierzające do wykazania, że sąd meriti błędnie przyjął, że zgromadzone dowody nie pozwalały na stwierdzenie w sposób pewny, że oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów, a więc że transakcje, których dokonanie wynikało z faktur VAT wymienionych w akcie oskarżenia, naprawdę miały miejsce. Nie było prawdą, jakoby ów wniosek został sformułowany przez sąd w wyniku pominięcia ustaleń i dowodów stwarzających wątpliwości co do tego, czy doszło rzeczywiście do sprzedaży złota przez firmę (...) R. G.oskarżonemu oraz przez oskarżonego do pięciu kolejnych podmiotów. Mimo, że - jak wynikało z twierdzeń skarżącego - w toku postępowań podatkowych ujawniono szereg okoliczności stawiających w negatywnym świetle dostawców, od których R. G. miał nabyć odsprzedane		

oskarżonemu złoto, i ustalono, że nie byli oni rzetelnymi przedsiębiorcami, w toku niniejszej sprawy, z uwagi na brak inicjatywy dowodowej oskarżyciela, nie zostały przeprowadzone żadne dowody, z których wynikałoby, że R. G. nie mógł dysponować złotem, które miał odsprzedać oskarżonemu. W decyzji podatkowej wydanej wobec spółki (...), choć w sferze podatkowej była niekorzystna dla spółki, stwierdzono, że naprawdę dokonywała ona transakcji obrotu złotem jako uczestnik tzw. obrotu karuzelowego, którego ogniwem miała być także spółka oskarżonego. Pozostałe dowody w postaci dokumentacji fotograficznej oraz zeznań świadków, oceniane logicznie z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, wskazywały zaś, że transakcje kupna i odsprzedaży złota z udziałem oskarżonego rzeczywiście miały miejsce. Zeznania świadków korespondowały z wyjaśnieniami oskarżonego. Brak było okoliczności, które podważyłyby zeznania R. G., że dysponował towarem i przywoził go na sprzedaż do oskarżonego, czy relacje odbiorców oskarżonego, kierowcy M. N. oraz księgowej zatrudnionej w spółce (...). W tej sytuacji w pełni zasadne było stwierdzenie, że brak było podstaw do podważenia wyjaśnień oskarżonego, który zaprzeczał temu, że faktury VAT były nierzetelne, a tym samym konieczne było wydanie wobec niego wyroku uniewinniającego.

Sąd odwoławczy nie dopatrył się w zaskarżonym orzeczeniu żadnych uchybień mogących stanowić bezwzględne przyczyny odwoławcze, będących podstawą do uchylenia wyroku z urzędu, dlatego też - jako słuszny - został on utrzymany w mocy.

Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji

5.2.1.

Przedmiot i zakres zmiany

Zwi ęz le o powodach zmiany

Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji

Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia

5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
--------------------------------	-------------------------

II	Na podstawie art. 632 pkt 2 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciążono Skarb Państwa.
III	O kosztach obrony oskarżonego w postępowaniu odwoławczym - do poniesienia których stosownie do art. 632 pkt 2 w zw. z art. 618 § 1 pkt 2 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks zobowiązany był Skarb Państwa - orzeczono w oparciu o przepisy § 11 ust. 2 pkt 4, § 15 ust. 1 i § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800 ze zm.).

PODPIS